

විම ඉවුරේ මිනිස්සු

රාජාංගණේ මහා කටහඬ

මේ බවබෝග හඳු වඩාපු සියල්ලටම පින් දීලා පිදුම් පහ අතට ගනින් අයිියෝඩි

"අයිියෝඩි අපින් මල් පැල ළඟට කිට්ටු කරමු"
"අපි අතවල් එකටද හො?"

"මං මල් ගෙනාවෙ අයිියෝඩි එක්ක ගොතින් දෙයියන්ට අපි ගැන කියාපාන්න"
"හා යමු හනා යමු"

"පැටකිනි උඹ ඉඳු මගෙන... මං අයිියෝඩි එක්ක යන්න"
"මේ බල අයිියෝඩි අද අපේ අක්කගෙ නියෙග උපාරට... මට තහව්වද මල් පැල ළඟට කිට්ටු කරන්න?"

"උඹත් වරෙන් හනා"
"හා යමු" කියමින් මලිනි ඉස්සර පුණේ හනාට මා සමග එන්න අපරලා.

"අයිියෝඩි අපේ අක්කා ඊයේ රාත්තරියේ කිඳි පැදුරේ දැපුටට නින්දක් හෑ"
"ඒ මොක හනා?"

"ඒකිට ඉර දැකිනකල් ඉවසුමක් හැහැ... උඹට සප්පායම අහ කියන්න ඒකිට ලෙ... මිනි වැ කණිකිට පිටිට ඉඳු අත්තවි රාලට ගොටව ගොටවා නිවියෙ උත්තරෙග තහව්වය අහවර වෙනකල්... තහව්වය අහවර කරපු ගමන් ඒකි ඊයක වේගෙන් මල් පොදියන් අරගෙන උවගෙන ආවෙ"

"ඒ උවගෙන් ගෙන ගො දෙයියන්ට මල් කියලා පහත් පත්තු කරන්නට වෙන්නඅතිනි"
"අපේ අයිියෝඩි උඹ දන්න කෙංගෙඩියක් හැ... ඒකි උවගෙන ආවෙ උඹ දැකිනි"
ඉතිරි වග කියන්නට කලින් මලි පැටකිනිට අඩ ගැව

"විලැනින් වර හනා හවත්තල කියේ වාදම... මෙහාට ගං මිය පඬුරු පට්ටා... එකක් දී අයිියෝඩිට"

"අයිියෝඩි මේක ගැටගහපං මිය මල් පැලේ කනු මන්නෙ ... අපි උඹලට හිතු මනාප දේ ඉස්ට සිද්ද කොර දෙන්නිය කියලා දෙවි ගොල්ලන්ගෙන් ඉල්ලා හිට"

"මේ බල මලි හනා.. මේකි හරියට මගේ අම්මා වගේ"
"ගැට ගහන්නට අයිියෝඩි... මිනි මගොම තමා"
"මං හර... හනා කිව්ව විදිනට කලා"

"එහෙනං මේ පද දෙයිය දිගේලි කරමු මගෙන් එක්ක දෙවි ගොල්ලන්ට අහන්නට"
"පටන් ගනින හනා"
"අයිියෝඩි... අපි කියව්වම උඹත් කියාපං"

මලු ලොව ලකදිව බාරව	සිටගෙන
බැඳු දිවැස් සිට කරුණා බුදු බව	සිනි වන
අලුකර අනවිත මේ ඉම මල් වැසි	වස්සන
දල මුර මල් සැදුන් සුටද දෙවිදුට	පුදදෙන

"මේ අයිියෝඩිත් හේන් ඉම ඉන්න හැම එකාලමත් රැකුම් බැලුම් කරන්නයි කියා මලිනි මල් පැලට වැද වැටුණි. කවිය අවසානයේ මේ වැසිය මලුන් කිවේ හදවතින්ම බව වැද වැටුණා අසුරන් මට හැකුණි

"මලිනි කෙලි මෙහාට වර... සප්පායම සුදානම් මලුගා මෙහෙට එක්ක වර"
"යමං අයිියෝඩි... මුත්තප්පා මාමා කෑ ගහනවා"
"යමු හනා යමු"

"හමෝ වින්තියෙන් මිය පැන් කලේ අහ කියා ඉන් මත පත් කොලො... එකින් එක බොට කියන්ට කාර හෑ ... බෝ දන්නවා දුවේ හේන් ඉම කරුණු කාරනා වෙන්ට මිහෑ විදිය"
"හොඳු මාමා හොඳු"

"වාඩිවෙයා අයිියෝඩි මිය මැද කියෙන පැදුරෙන්... උඹට සප්පායම අහ කියලා තමා අතින් එකාලට බෙදුම් කරන්නෙ"

මලිනි දුන් කුඩා වතුර කලයෙන් වතුර බී අහ සෝදාගෙන පැදුර මත වාඩි වුණාම. මා අයිියය දුණ හවාගත් මලි වැසි නිවියන් ගෙනවිත් දෙන දේ වර්ටිය මත පිලු කෙසෙලේ කොළය මතට බෙදුවේ අපමණ හත්තියකිනි. රතු සහල් බතට කෙකටිය දල බටු මෑ කරල් අල වර්ග ආදී ව්‍යාප්ත.

බත් පහ බෙදා අවසානයේ මලි අරසුම් කලේ මෙලෙසයි.

"මේ බවබෝග හඳු වඩාපු සියල්ලටම පින් දීලා පිදුම් පහ අතට ගනින් .. ඊට පස්සෙ හෑ යකුන්ට පලමු කට වෙන් කරලා අයිියෝඩි සප්පායම් වෙය... මම අඩුව අහ කියන්නං "

මේ ප්‍රණීත අහාර වේලෙන් ඊකක් මලිට කටහිට උවමනාව තිබුණත් අරසුම් කල අසුරින් අපේ ගොරවය ආරක්ෂා කරමින් මම තාපසයකු ආහාර ගන්නා තැන්පත් අසුරින් ආහාර ගනිමි

බෝගල

අපය ශ්‍රී ලංකාවේ උතුරු පළාතේ ලෝකලක සේවය කරන තරුණ වෛද්‍යවරයෙකි....

මේ අපගේ සායනික සටහන් නොවේ... ජීවන සටහන් ය...

අද අවුරුදු 28 ක දරු දෙදෙනෙකුගේ අම්මා කෙනෙක් තම 3 මස් වියැති බිලිදාත් 3 අවුරුදු කුඩා පුතාත් සමඟ අප වාට්ටුවට එවා තිබුණේ හදිසි ජර්නිකාර අංශයෙන්. තම දිවි තොර කරගැනීමට අප කනේරු අපට කා තිබුණා. දිවි නසා ගැනීමට වය පානය කරගෙන එන කා එක්ක ඇතිවෙන්නේ කලු කිරිමක්. මේතරම් ජීවන ජීවිතයක් මේ තරම් ඉක්මනට ගැනි කරගන්න ඉස්සෙල්ලා පොඩ්ඩක් නිතරින් ගැනේනේ ඇයි කියන එකමයි මගේ හිතට එන්නේ. නමුත් මවුගේ අභිමතයන්ගේ රැඳී එක් කන්ද උඩ වට මවුගේ දරාගත නොහැකි දුකක් ඇති වුන විට ශක්තිමත් ගැනි හිත් මොහොතකට හෝ ඒ අදුරු ආකාරණික විදීමේ වලින් මදෙන්නට මෙවැනි තීරණ

හිමි අහිමි වීමේ සහ බලාපොරොත්තු කඩවීමේ සමග වස බීම...

ගන්නවා. මොවුන් හැමෝටම මවුගේ කැරැගැට සාධාර,කරනය කිරීමට හේතු අත්තනයි.

එක්කරා සිටු දරු පියෙක් වය පානය කර පැමිණා සිටියේ තම බිරිඳ දරු සිටු දෙනා හා මවුට අතහැර කිය කියා.

මා ඉහත කියු මව තම බිමත් සැමියාගේ හිට හැර ඉවසාගත නොහැකි තැන එසේ දැඩි තීරණයක් ගෙන දිවි නසා ගැනීමට උත්සාහ කර තිබුණා.

ජීවත් වෙන්න කායි නොමැති කමින්... ආර්ථික අහිමිය කියා නුගත් කුලී වැඩෙහි යෙදෙන එක් අයෙක් වය පානය කරද්දී, උගත් සමාජයේ ඉහල පෙලේ වියාපාර වල නිරත තවත් අයෙක් තම වියාපාර බිඳ වැටුන කියා වය පානය කර තිබුණා 18 හැවිරිදි තරුණියක් තම පෙම්වතා සමග ගෙදරට ගොරා ඇවිත් ඔහු ඇසට අහාර කර ලොඵ් එකක අපරම කර දමා ගොස් තිබුණා... අය එකියා වය පානය කර දිවි නසාගන්නට තැත් කර තිබුණා..

මේ අතර අම්මා හෝ නාත්තා බැන්නායැයි.. අයිියා අක්කා තරවුටු කරායැයි වය පානය කර අප වාට්ටුවට වෙත ගෙන එන ඇට්ටර කොල්ලන් සහ කෙල්ලන්ද හිත හෑ. මොවුන් බොහෝමයකට ජීවිතේ ගැන හරි වැටහීමක් හෝ දැනුමක් ගැනි බව මවුන් හා කල කතා බහෙන්ම තේරෙනවා. අයිියට පාඩමක් උගන්වන්න මෙහෙම කලා අම්මට පාඩමක් උගන්වන්න මෙහෙම කලා. යැයි කියන්නෝද බහුලය

නමුත් අත්හිමට පාඩම ඉගෙන ගන්නේ මවුන්ම ය. මන්ද බොහෝ දුක් විඳ මරණය ළගා වන කියාය. එවිට කල වැරැද්ද නිවැරදි කිරීමට කාලය මැදිය.

වකුගු ආබාධවලින් හෝ හර්ද රෝග කියා මරණාසන්නව දුක් විඳින මතළු මෙන්ම තරුණ රෝගීන්ද ඒ අතර බොහෝ වෙත්. මා කරන්නේ එසේ වය බී පැමිණෙන්නන්ට මොවුන්ගේ දුක පෙන්වා දීමය. අතපය හතර හොඳට නිසිදැක් නිසි ශරීර සෞඛ්‍යයකින් හෙබි මවුන් ජීවිතේ එක්ක මොන කෝන්තරයක් පිරිමගන්නද මෙසේ අනතුරු දායක දේ තමන්ටම කරගන්නේ යන වග මා මවුන්ට පෙන්වා දෙනවා. නමුත් දුකක් කරදරයක් අප හිතට ළංවෙද්දී අපින් හැසිරෙන්නේ මොන තරම් හැකිමිබරද්ද කියන දේ පසුව වටහා ගනිද්දී මට මා ගැනත් තරහක් හිතට

එනවා. මා අමතක කර දැමු මග හැර දැමූ දෑ බොහෝය. ඒ අතර මගේ ලියවිම්ද ආත්ම විදිමිද ඇතුලු බොහෝ දෑ වෙත්. යමකට හෝ දෙයට අවසානව ජීවිතය අහිමි කරගන්නට වෙර දරන මවුන්ද... එවැනිම වූ විදීමේ අහියය ඉකි ගසා ගර්භ වැලපෙන නොවක් දුක් සමග වැඩෙහි යෙදෙන ජීවිත ජීවත් කරවන, සිහන හහන නින්දට යන තැවත තැකිට අසුන් දවසකට මුහුණ දෙන අපද අතර වෙනස අප... කරදර දුක් කන්ද අහියය, අහිමි වීමේ අහියය ජීවිතය අත හැර දමා නොයන එකම තේදැයි මට සිහි.

සසර පුරාවට අප කරන්නේ මගේ යැයි අපේ යැයි කියාගෙන එකිනෙකා හා පුතුකම් වගකීම් සහ අයිතිවාසිකම් වැනි බැඳීම් වලින් අප අතපය නොව හිත වෙලාගෙන නොවක් බලාපොරොත්තු පොදී බැඳු ඒවා ඉටු කිරීමට හා ඉටු කරවා ගැනීමට දරණ තීරණයන් කෙළවරක් නොමැති උත්සාහයකි. ඒ බැඳීම් නොමැති නම් තනිවෙනවා අතරමංවෙනවා , අසරණ වෙනවා වැනි හැඟීමක් හිතට ඇතිවෙන්නේ. ඒත් ඒ විදීමේ සියල්ල දිනා පැත්තක ඉඳුන් බලන්නට විවරයේ යෙදෙන්නට නොහැකිවුයෙන් දිගෙන් දිගටම එවැනි අහිමිවීම් ඉදිරියේ දුක් වෙන්නන් වැලපෙන්නන් අපේ හිත් ඊදවා ගන්නන් අප පෙළුමෙනවා. නමුත් මෙහි තියැහැරවක් වටහා ගන්නට එක තත්පරයකින් පංශුවෙන් එකක් වැනි සුළු මොහොතකින් හැකි වුයේ... ඒ දුක් කන්ද අහියය මවුන් ජීවිතය අත හැරීම වෙනුවට අපි තවදුරටත් ජීවත්වීම යන්න තෝරාගත් කියාය.